

MÁM HO MANÁ 1/2 ELA OPUSTILA MILENKA - 2

Neděle, 16. listopad 2014

Vážení, omlouvám se, že jsem nenapsala nic do komentářů, ale nebylo mi zrovna nejlíp a když už jsem měla čas napsat, tak jsem padla únavou za vlast. Taky se mi mizerně sedí. Snad tedy pár dodatků. S rodiči a celou naší rodinou mého maná 1/2 ela nemám zrovna rázné kontakty.

Ne že bychom se nějak hádali, ale oni mi dali dost výrazně najevo, že mají svůj život a hodně své práce a zájmů se náš kontakt omezuje jen na nutné společenské návštěvy. Já jsem jedináček z rodiny jedináček. Babičky, dědečky a jiné přítelkyně už nemám. Táta jezdí s kamionem, mamka je doma, ale není na tom moc zdravotně. Kdybych na ni vyvalila nějakou tuhle novinu, asi bych jí tím moc neprospěla. A ostatně si myslím, že ona si u svých životních trampot zašla dost, že je lepší si všechno vyřídit sama. Budu moc ráda, když zase pomůžete s dětmi, jako to bylo ostatně i přede mnou. Když jsem četla vaše názory, tak jsem si to lehce to napsat a jak tak se podle toho řídit. Máj maná 1/2 el sice není mamánek, ale taky není žádný hrdina. Doposud jsem o něm mohla říct, že je hodný, poměrně spolehlivý, ale nespím toho od něj chci víc, než je schopen. On zvládnutí zaměření a teď zvládnul i tu nevěru. Ale ta mu vlastně taky nevěřila. Tak mi vlastně zůstal na krku a já si opravdu nějak nevím rady. Jedno ale vím, že už se nedokážu přimět k tomu, abych mu všechno jako dříve a všechno bude s mými city k němu. Dnes si připadám taková prázdná (to je s mým bříškem dost relativní). Víím, že to budu muset říct, ale protože jsem vlastně všechno, co bylo takové základní, říkala já, bude to zase jen na mně. Psali jste, abych mu kluka "hodila na krk", nebo i domácnost, a já se zhroutila. Ale to bych asi neprospěla, protože on se sice občas nabídne, že s ním pomůžete, ale já si to pak stejně musím všechno udělat znovu. My jsme chodili rok, než jsme se brali, a to už jsem byla v jiném stavu. Ze začátku to bylo fajn, bydleli jsme spolu, ale pak se to pomalu začalo vyjasňovat, kdo je jaký. On by klidně mohl být spokojen v maringotce, jedno oblečení, jídlo z papíru... Proč když chci mít uklizeno, nakoupeno atd., tak to musím zvládnout sama. Já si nestěžuji, doposud to nebylo tak zlé a nijak mi to nevadilo. Ale jak jsem napsala - nechat mu syna na pospas bych si zatím nedovolila. Snad v létě, protože on by ho ani po nějaké době neoblékl. Abych se teď rozváděla a hodila se na krk rodičům, to nemůžu. Nemám na to. Nejspíš budu muset všechno přerovnat, minimálně přel roku chci s miminkem být doma, pak bych snad mohla jít do práce, alespoň na polovic. Myslím na to stále, paradoxně mi tyto starosti nějak víc uklidnily, nějak si to snažím v hlavě srovnat soustředě se jen na dítě. Na děti... Snad bych nějak mohla připsat, že od té doby vždy zalezla do ložnice zase buď v kuchyni, nebo u kluka. Když jsem se ho ptala, jak si to představuje dál, tak jen říká, že neví, že ví, že ale že se s tím vším musí nějak vyrovnat... a podobně řeči. Tak jsem toho raději nechala, protože bych si přitom jako masochista. On prostě lituje hlavně sebe. Já mám být silná a všechno zvládnout. Co se mi už moc nedaří. Je to jednou děkuju, DAGMAR